

Wampia Dyktowana, listopad 1879 ¹⁰⁰³

Pragnę żeby Pani Broniska, Karol i
jej siostra wiedzieli gdyż mnie Pań
Boż sabrot iem się nigdy nie udało
że oni tak się przypuszczają do tego
dyktowania swiatowego i tak ~~to~~ ~~uważają~~ to
do takiego stopnia jako jedyna spry-
wka i jedyna przyjemność życia
żeby siebie nie mogli życia bez tego;
ale się ja która tego gospodarstwa nie
miałam i nigdy tego nowch nie zabrakło
~~całkiem~~ wawstę tego, nie mogłam tego
przynaj tak aby mnie to przynieść
dobrości do truskawki podobnie może;
że z innej strony nie dają się się
myśleć że potrzebują rozprawy
nie wiem, jak ona to odpowiedzieć
chyba temu że ich są o tem
slyntom to mnie zawsze dziwił;
nie dziwił mnie z ich ush bo

byłam przypuszczajona, że słyszei;
ale dziwiłam się z kąd by mi potrzeba
rozrywkę, i mówiłam sobie; przecież
ja ich mam dowi. —

Właśnie więc będą myśleli i mówili
że moi śmiech było smutne i
nudne; ale nie domyślają się ile
mnie rzeczy zajmowało, ile miałam
zadanie i suszenia o których oni się
nie domyślają. O których pojęć nie
mogę jak mi sądziłoby, a więc
myśli. O których mówię im nie
mogłam bo by ich nie byli za-
gumieli, a więc się nie mogli
o nich domyśleć. — Kto nie szep-
tał, ten wiedział nie mówić co
za suszenie. Oni nie wiedzą jak
istotny cel śmiechu, a więc Pan Bog

Arbitr to także i mam wiarę, a
wiara, nie podobna i jedyną cel
życia to ~~nie~~ niebo; stawi się o
niebo dla siebie, i stawi się dru-
gim dopomagając sobie się do nieba
dotarli, o to moje suszenie i to co mi
życia są potrzebne, a o ten suszenie
wszystkie rozrywki mogły by mi
~~tylko przysłużyć i mi pomagają~~
tylko dukać. —)